

Dědění

O zavrženíhodné jednání jde (mimo jiné) v případě, že se dědic dopustí jednání, jímž se snaží vyvolat uspořádání dědické posloupnosti v rozporu s vůlí zůstavitele. Dědická nezpůsobilost sice může nastat i tehdy, „podstrčí-li“ dědic zůstaviteli k podpisu listinu, ve které zůstavitel uvedl svoji poslední vůli, i když pro nedostatek formálních náležitostí by v listině uvedená závěť neobstála jako platný právní úkon. Nicméně sama okolnost, že žalovaný v průběhu dědického řízení předložil neplatnou závěť, nemůže způsobit, že by byl nezpůsobilý dědit. Zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy by bylo dáno například tehdy, kdyby se podařilo prokázat, že dědic sám takovou závěť napsal, nebo kdyby předložil soudu jako vlastnoruční závěť zůstavitele, o níž prokazatelně věděl, že nebyla zůstavitelem vlastnoručně sepsána.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 5189/2017-180, ze dne 9.8.2018)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně M. O., zastoupené Mgr. L.K., advokátkou se sídlem ve D.K.n.L., proti žalovanému R. M., zastoupenému Mgr. P.Č., advokátem se sídlem v K., o určení dědického práva, vedené u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 16 C 244/2013, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. dubna 2017, č. j. 25 Co 384/2016-150, tak, že rozsudek krajského soudu, usnesení Okresního soudu v Trutnově ze dne 26. září 2017, č. j. 18 D 925/2011-174, a usnesení Okresního soudu v Trutnově ze dne 9. března 2018, č. j. 18 D 925/2011-195, se zrušují a věc se vrací Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

V řízení o dědictví po E. Š., zemřelém dne 26.8.2011, naposledy bytem ve D. K. n. L., R. č. (dále také jen „zůstavitel“), Okresní soud v Trutnově nejprve usnesením ze dne 31.1.2012, č.j. 18 D 925/2011-33, uložil M. O., aby ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení podala u Okresního soudu v Trutnově žalobu na určení, že „je dědičkou po zůstaviteli“. Žalobu byla povinna podat proto, že neuznala závěť předloženou žalovaným a uvedla, že „závěť je absolutně neplatná, neboť zůstavitelův zdravotní stav po strážce psychické znemožňoval platně pořídit závěť“, a že „podpisy svědků nejsou ověřeny, není uvedena jejich adresa, a navíc jsou i blízkými přáteli závětního dědice“.

Okresní soud v Trutnově rozsudkem ze dne 30.4.2013, č.j. 6 C 23/2012-81, určil, že žalobkyně je dědičkou po zůstaviteli. Po provedeném dokazování soud prvního stupně zjistil, že „žalovaný nemohl svědkyni F. v dopoledních hodinách 28.1.2009 dopravit do D. K. n. L., svědkyně P. F. nemohla být 28.1.2009 přítomna podpisu závěti zůstavitele současně se svědkyní P. a v uvedený den nemohla být závěť platně pořízena“.

Následně v řízení o dědictví po zůstaviteli Okresní soud v Trutnově usnesením ze dne 5.12.2013, č.j. 18 D 925/2011-109, uložil M. O., aby ve lhůtě 14 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení podala u Okresního soudu v Trutnově žalobu na určení, že „R. M. není dědicem po zůstaviteli“. Žalobu byla povinna podat proto, že „namítla dědickou nezpůsobilost poz. vnuka R. M. pro zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitele tak, jak bylo zjištěno v řízení vedeném pod sp. zn. 6 C 23/2012“.

M. O. se žalobou podanou dne 19.12.2013 u Okresního soudu v Trutnově proti žalovanému

domáhala, aby bylo určeno, že „žalovaný R. M. není dědicem po E. Š.“. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že se žalovaný „dopustil zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli tím, že ji zfalšoval, když pořizovatele lstivě svedl k podpisu prázdné listiny“, a žalobkyně proto namítá jeho dědickou nezpůsobilost.

Okresní soud v Trutnově rozsudkem ze dne 10.7.2014, č.j. 16 C 244/2013-28, určil, že žalovaný není dědicem po zůstaviteli a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 10.821,44 Kč k rukám advokátky Mgr. Lenky Kroupové. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dovedl, že „žalovaný si musel být vědom, že nemohlo dojít k platnému sepisu závěti jeho dědečkem“ a že „v důsledku takto předložené závěti zkrátí o zákonný podíl svou sestru“. Takové jednání nepochybně naplňuje všechny znaky zavrženíhodného jednání proti projevu poslední vůle zůstavitele a vzhledem k úmrtí zůstavitele již tento čin „nelze odpustit“.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 12.3.2015, č.j. 25 Co 468/2014-55, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že „je nepřijatelné nahrazovat důkaz výsledkem svědka, který byl účastníkem navržen a lze jej objektivně provést, pouhým přečtením protokolu o výpovědi obsaženém v jiném řízení“ a že „na tom nemůže změnit nic ani ta skutečnost, že zmíněná svědkyně byla vyslechnuta v řízení probíhajícím mezi stejnými účastníky, jež je pravomocně skončeno, neboť závazný je pouze výrok rozsudku v daném řízení vyneseny“.

Okresní soud v Trutnově rozsudkem ze dne 8.9.2016, č.j. 16 C 244/2013-122, doplněným usnesením ze dne 5.10.2016, č.j. 16 C 244/2013-126, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 29.104,- Kč k rukám advokáta Mgr. P.Č. a „České republice na účet Okresního soudu v Trutnově státem zálohované náklady řízení ve výši 374,- Kč“. Soud prvního stupně se ztotožnil s názorem, který vyjádřil v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 6 C 23/2013, tedy, že „nedošlo k platnému sepisu poslední vůle zůstavitele“. V otázce tvrzeného zavrženíhodného jednání žalovaného proti poslední vůli zůstavitele ovšem dospěl k závěru, že „nebylo prokázáno, že by žalovaný svedl dědečka k podpisu závěti lstivě, tedy předložil mu prázdnou listinu a tuto dále doplnil o text a podpisy svědkyň F. a P.“. Současně soud prvního stupně odkázal i na výsledek „trestního řízení vedeného proti žalovanému a svědkyním F. a P.“, ve kterém byli všichni pravomocně zproštěni obžaloby.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 6.4.2017, č.j. 25 Co 384/2016-150, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že určil, že žalovaný není dědicem po zůstaviteli, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 26.869,- Kč k rukám advokátky Mgr. L.K. a že žalovaný je povinen zaplatit „České republice na účet Okresního soudu v Trutnově“ náklady řízení ve výši 374,- Kč, a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 8.385,- Kč k rukám advokátky Mgr. L.K. Odvolací soud uvedl, že „při posuzování žaloby“ je třeba přihlídnout i k tomu, že žalobkyně dovozovala dědickou nezpůsobilost žalovaného i z té skutečnosti, že „žalovaný se předložením neplatné závěti snažil dosáhnout jejího vyloučení jakožto zákonné dědičky“. Za podstatné odvolací soud považoval zejména to, že „zůstavitel nepořídil platným způsobem závěť“ a že „jednání žalovaného, který opakovaně neuváděl pravdivé okolnosti poručení závěti, cíleně směřovalo proti zákonnému uspořádání dědické posloupnosti v takové intenzitě, která měla mít za následek záměrné vyloučení žalobkyně jakožto dědičky“. Takové jednání je nutno posuzovat jako zavrženíhodné podle ustanovení § 469 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku.

V řízení o dědictví po zůstaviteli Okresní soud v Trutnově usnesením ze dne 26.9.2017, č.j. 18 D 925/2011-174, určil obvyklou cenu majetku zůstavitele částkou 208.772,73 Kč, výši „dluhů“ částkou 700,- Kč, výši nákladů pohřbu částkou 15.565,- Kč a čistou hodnotu dědictví částkou 192.507,73 Kč,

potvrdil nabytí dědictví M. O. a rozhodl, že odměnu soudní komisařky JUDr. V.O. ve výši 3.310,- Kč, hotové výdaje ve výši 989,- Kč a náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši celkem 5.202,- Kč zaplatí M. O. a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Okresní soud v Trutnově usnesením ze dne 9.3.2018, č.j. 18 D 925/2011-195, poté rozhodl také o nově najevo vyšlém majetku zůstavitele tak, že bylo potvrzeno nabytí tohoto majetku M. O. a rozhodl, že odměnu soudní komisařky JUDr. V.O. ve výši 600,- Kč, hotové výdaje ve výši 172,- Kč a náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši celkem 934,- Kč zaplatí M. O.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání. Namítá zejména, že „v řízení nebylo prokázáno, že by předloženou závěť zfalšoval, či dokonce podvrhl“. Jakkoli mohou „ze strany soudu“ přetrvávat pochybnosti o skutečnosti, že závěť byla sepsána „v souladu s požadavky dle ust. § 476b zák. č. [40/1964](#) Sb.“, není podle žalovaného sporu o tom, že „předložená závěť je vyjádřením svobodné vůle zůstavitele, jehož úmyslem bylo vyloučení žalobkyně jakožto dědičky, a to pro její opakované špatné zacházení vůči zůstaviteli“. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud změnil napadený rozsudek odvolacího soudu tak, že se žaloba zamítá a že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení.

Žalobkyně považuje námitky žalovaného uvedené v dovolání za neopodstatněné a jeho tvrzení za neúplná a nedostatečná. Uvádí, že bylo prokázáno, že „allografní závěť ze dne 28.1.2009 nebyla pořízena dle podmínek § 476b a jde o neplatný právní úkon“ a že žalovanému „musely být okolnosti pořízení závěti známé a přesto předložil soudu tuto listinu, o níž prokazatelně věděl, že je neplatná“. Žalobkyně se ztotožnila se závěry odvolacího soudu, že „z těchto okolností lze dovodit zfalšování závěti, předložení neplatné závěti při dědickém řízení, předložení podvrhnuté závěti žalovaným a lze učinit závěr o tom, že žalovaný se dopustil zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli“. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalovaného jako nedůvodné zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen „o.s.ř.“), neboť řízení v projednávané věci bylo zahájeno přede dnem 1.1.2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a napadený rozsudek odvolacího soudu byl vydán přede dnem 30.9.2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Z hlediska skutkového stavu (správnost skutkových zjištění přezkumu dovolacího soudu nepodléhá) bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno, že zůstavitel zemřel dne 26.8.2011 a jako dědici ze zákona přicházeli v úvahu žalobkyně (jako vnučka) a žalovaný (jako vnuk). V dědickém řízení po zůstaviteli žalovaný předložil závěť ze dne 28.1.2009, podle které byl jediným dědicem. Žalobkyně závěť neuznala za platnou a podala žalobu na určení, že je dědičkou zůstavitele. Okresní soud v

Trutnově rozsudkem ze dne 30.4.2013, č.j. 6 C 23/2012-81, žalobě vyhověl. Dospěl k závěru, že závěť je neplatná z důvodu, že ve smyslu ustanovení § 476b občanského zákoníku (účinného do 31.12.2013) nebyly svědkyně závěti P. F. a J. P. současně přítomny. Proti žalovanému a svědkyním závěti ze dne 28.1.2009 bylo také vedeno trestní stíhání pro přečin podvodu (účastenství na něm), kterého se měli dopustit v souvislosti s podpisem závěti zůstavitele. Rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 28.7.2015, č.j. 3 T 61/2015-543, byli všichni pravomocně zproštěni obžaloby.

Za tohoto skutkového stavu bylo v posuzovaném případě pro rozhodnutí o dědickém právu žalovaného po zůstaviteli významné vyřešení právní otázky, zda se stal žalovaný dědicky nezpůsobilým podle ustanovení § 469 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, účinného do 31.12.2013, tím, že v dědickém řízení po zůstaviteli předložil (pro nesplnění zákonem stanovených formálních požadavků) neplatnou závěť, podle které by byl jediným dědicem zůstavitele. Protože tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, dospěl Nejvyšší soud ČR k závěru, že dovolání žalovaného je podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Vzhledem k tomu, že zůstavitel zemřel dne 26.8.2011 a při dědění se použije právo účinné (platné) v den smrti zůstavitele, řídí se dědické právo po zůstaviteli i v současné době právní úpravou účinnou v době jeho smrti, tj. zákonem č. [40/1964](#) Sb., občanským zákoníkem, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále jen „obč. zák.“, srov. § 3069 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník).

Podle § 461 odst. 1 obč. zák. se dědí ze zákona, ze závěti nebo z obou těchto důvodů.

Podle § 469 obč. zák. nedědí, kdo se dopustil úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, jeho manželce, dětem nebo rodičům anebo zavrženíhodného jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy. Může však dědit, jestliže mu zůstavitel tento čin odpustil.

Dědická nezpůsobilost nastává ze zákona (ex lege); soud (soudní komisař) k ní přihlíží z úřední povinnosti. Je vyloučeno, aby se dědici „dohodli“, že dědická nezpůsobilost u některého z nich nenastala. Nezpůsobilý dědic nedědí; hledí se na něj, jako by se smrti zůstavitele nedožil.

Pojem „zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy“ není v občanském zákoníku definován, přičemž na jeho vymezení závisí posouzení žalobkyní namítané dědické nezpůsobilosti žalovaného. V souladu s právní teorií je třeba projevem poslední vůle zůstavitele rozumět zůstavitelovy úkony směřující ke stanovení okruhu dědiců (tj. závěť, vydědění) i úkony směřující k tomu, aby došlo k dědění ze zákona (např. zrušení či odvolání závěti nebo vydědění). Dědickou nezpůsobilost přitom má za následek pouze takové jednání proti projevu poslední vůle zůstavitele, jde-li o jednání „úmyslné“, které lze - se zřetelem k motivaci, formě, intenzitě či účinku - považovat za „zavrženíhodné“. Jednáním proti projevu poslední vůle zůstavitele navíc může být nejen jednání směřující proti listině, na které je zachycena poslední vůle zůstavitele, ale také jednání, které sleduje zmaření či ovlivnění realizace svobodného projevu poslední vůle zůstavitele (srov. např. Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1411, nebo Holub, R. Komentář k občanskému zákoníku. Část pátá. Právo dědické. Praha: Orbis, 1957, str. 84).

Z uvedeného vyplývá, že o dědicky nezpůsobilého dědice z důvodu „zavrženíhodného jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy“ může jít pouze v těch případech, kdy se dědic dopustí jednání,

jímž se snaží vyvolat uspořádání dědické posloupnosti v rozporu s vůlí zůstavitele v tomto směru (například aby se určitá osoba stala dědicem, nebo naopak aby se osoba, kterou zůstavitel povolal závětí za svého dědice, dědicem nestala, či aby potomek, kterého zůstavitel vydědil, dědil ze zákonné dědické posloupnosti nebo ze závěti). Zřejmě půjde o všechny druhy fyzického nebo psychického donucení směřujícího ke zřízení závěti určitého obsahu, o jednání, jímž bylo zůstaviteli zabráněno projevit svou skutečnou vůli v závěti či zřídit, změnit nebo zrušit závěť, jakož i o jednání, jehož cílem je potlačení závěti již zřízené, a to například zničením listiny či zatajením její existence, nebo jejím zfalšováním nebo podvržením. K „zavrženíhodnému jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy“ může navíc dojít nejen za života zůstavitele, ale také po jeho smrti například tím, že by došlo k jejímu případnému potlačení, zfalšování, podvržení, apod. Naproti tomu za jednání proti projevu poslední vůle zůstavitele ve smyslu ustanovení § 469 obč. zák. nebude možno považovat takové jednání dědice, jehož cílem bude dosažení stavu, aby závětí povolaný dědic nenabyl majetek, který by mu jinak měl dle předmětné závěti připadnout (například tím, že majetek zůstavitele zatají), aniž by tím byla dotčena vůle zůstavitele o okruhu jeho dědiců, neboť takové jednání nesměruje proti projevu poslední vůle zůstavitele, ale proti závěti obmyšlenému dědici (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.9.2016, sp. zn. 21 Cdo 5543/2015, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 129, ročník 2017).

V projednávané věci z obsahu spisu vyplývá, že závěť, kterou v dědickém řízení po zůstaviteli předložil žalovaný, je neplatná, neboť bylo soudem prvního stupně provedeným dokazováním (zejména výslechy svědků) prokázáno, že ve smyslu ustanovení § 476b obč. zák. zůstavitel neprojevil před dvěma současně přítomnými svědky, že listina ze dne 28.1.2009 obsahuje jeho poslední vůli. Žalobkyně dovozuje dědickou nezpůsobilost žalovaného jednak z toho, že podle jejího tvrzení „zfalšoval poslední vůli zůstavitele, neboť zůstavitele lstivě svedl k podpisu prázdné listiny“, jednak z toho, že předložením neplatné závěti „se snažil dosáhnout jejího vyloučení jakožto zákonné dědičky“. Za daných okolností lze souhlasit s názorem odvolacího soudu, že pro posouzení, zda ze strany žalovaného došlo k zavrženíhodnému jednání proti projevu zůstavitelovy poslední vůle, není relevantní skutečnost, že žalovaný nebyl shledán trestně odpovědným za trestný čin podvodu v souvislosti s tvrzeným „zfalšováním závěti zůstavitele“. Nicméně dovolací soud se již nemůže ztotožnit se závěrem o dědické nezpůsobilosti žalovaného z důvodu, že jeho jednání „cíleně směřovalo proti zákonnému uspořádání dědické posloupnosti“.

Jak je uvedeno výše, o zavrženíhodné jednání jde (mimo jiné) v případě, že se dědic dopustí jednání, jímž se snaží vyvolat uspořádání dědické posloupnosti v rozporu s vůlí zůstavitele. Z provedeného dokazování před soudem prvního stupně nicméně nebylo zjištěno, že by k takovému jednání došlo. V řízení nebylo ani prokázáno, že by žalovaný zůstavitele k sepsání závěti v onom znění, ať již pod fyzickým či psychickým nátlakem, donutil, případně, že by zůstavitele úmyslně uvedl v omyl a ten by pod vlivem tohoto omylu testoval určitým způsobem.

Dědická nezpůsobilost sice může nastat i tehdy, „podstrčí-li“ dědic zůstaviteli k podpisu listinu, ve které zůstavitel uvedl svoji poslední vůli, i když pro nedostatek formálních náležitostí by v listině uvedená závěť neobstála jako platný právní úkon. Nicméně okolnost, že žalovaný v průběhu dědického řízení předložil neplatnou závěť, nemůže sama o sobě způsobit, že by byl nezpůsobilý dědit. Zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy by bylo dáno například tehdy, kdyby se podařilo prokázat, že dědic sám takovou závěť napsal, nebo kdyby předložil soudu jako vlastnoruční závěť zůstavitele, o níž prokazatelně věděl, že nebyla zůstavitelem vlastnoručně sepsána (k tomu srov. právní názor vyjádřený v rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 12.12.1997, sp. zn. 18 Co 60/97, publikovaném v časopise Ad Notam pod č. 6, ročník 1998, podle kterého za zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy, které by přivedlo dědickou nezpůsobilost dědice, nelze považovat, jestliže dědic v průběhu dědického řízení tvrdil, že předložená závěť zůstavitele je psána jeho vlastní rukou, ačkoliv v navazujícím soudním řízení bylo

pravomocně rozhodnuto, že zůstavitel tuto závěť vlastní rukou nenapsal).

Vzhledem k tomu, že nebyl (i s ohledem na výsledek trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 3 T 61/2015) prokázán úmysl žalovaného vyvolat uspořádání dědické posloupnosti v rozporu s vůlí zůstavitele, ani jiné výše uvedené zavrženíhodné jednání proti projevu poslední vůle zůstavitelovy, nelze dospět k závěru o dědické nezpůsobilosti žalovaného, jak správně dovodil již soud prvního stupně.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky napadený rozsudek odvolacího soudu ve věci samé podle ustanovení § 243e odst. 1 o.s.ř. zrušil a věc podle ustanovení § 243e odst. 2 věta první o.s.ř. vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Hradci Králové) k dalšímu řízení. Dále Nejvyšší soud České republiky zrušil jako závislý výrok (podle § 243e odst. 2 věty třetí o.s.ř.) obsažený v jiných (než dovoláním napadených) rozhodnutích také usnesení Okresního soudu v Trutnově ze dne 26.9.2017, č.j. 18 D 925/2011-174, jímž bylo potvrzeno nabytí dědictví po zůstaviteli žalobkyni, a usnesení Okresního soudu v Trutnově ze dne 9.3.2018, č.j. 18 D 925/2011-195, jímž bylo potvrzeno nabytí dodatečně najevo vyšlého majetku zůstavitele žalobkyni, ohledně nichž sice dovolání žalovaného podáno nebylo, ale která jsou tímto dovoláním ve smyslu § 242 odst. 2 o.s.ř. dotčena.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)